Θανάτω θάνατον πατήσας (Αρχιμ. Χριστοφόρος, Καθηγούμενος Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 21 Απριλίου, 2014

Ἡ Ἀνάστασις
τοῦ Χριστοῦ εἶναι
τό πιό συγκλονιστικό
ἀπό ὅλα τά γεγονότα
στήν ἀνθρώπινη
ἱστορία, ἐπειδή
ὁ θάνατος εἶναι
ἡ πιό μεγάλη τραγωδία
τῆς ἀνθρωπίνης
ὑπάρξεως. Ἀλλά
θάνατος δέν
εἶναι μόνον ὁ
βιολογικός.
Εἶναι καί ὁ
ὑπαρξιακός, ὁ
κοινωνικός, ὁ
ἐθνικός, καί
κυρίως ὁ
πνευματικός θάνατος.
Στήν προσωπική
μας ἱστορία
ὑπάρχουν
στιγμές, τίς
ὁποῖες χωρίς
Χριστό τίς
βιώνουμε ὡς
ὑπαρξιακό
θάνατο.
Μέ
τήν Ἀνάστασί
Του ὁ Χριστός κατενίκησε
τόν θάνατο (Ρωμ.
στ’ 9). Κατανικᾶ

ὅμως καί ὅλους
τούς δικούς
μας θανάτους,
ὁσάκις ἡ Ζωή
Του γίνεται
δική μας ζωή
διά τῆς
Ἀναστάσεως (Β’
Κορ. δ’ 10-11). Σέ
ὅλους αὐτούς τούς
θανάτους ὁ
Χριστός ἀπαντᾶ
μέ τόν
μοναδικό καί
ἀνεπανάληπτο
τρόπο, ἀναστάς
ἐκ τῶν νεκρῶν
θανάτῳ
θάνατον
πατήσας.

Μέσα
στό Φῶς τῆς
Ἀναστάσεως
τοῦ Χριστοῦ
δέν ὑπάρχει
ἀπελπισία, ἀδιέξοδο,
κατάρρευσις.
Τά πάντα ζωοποιοῦνται,
γίνονται
καινά. Καί ὁ
ἴδιος ὁ
θάνατος, ἀπό
διαδικασία
φθορᾶς γίνεται
ἐφαλτήριον
ζωῆς. Ὅπως
λέγει ὁ
σεβαστός μας
Γέροντας,
Ἀρχιμανδρίτης
Γεώργιος

Καψάνης: «Τί θά ἦταν ὁ κόσμος χωρίς τόν Ἀναστάντα Χριστόν καί τήν Ἀνάστασι πού περιμένουμε νά μᾶς χαρίσῃ; Ἕνα ἀπέραντο νεκροταφεῖο. Καί ἐμεῖς τί θά εἴμεθα; Μελλοθάνατοι πού περιμένουμε τήν σειρά μας νά σβήσουμε καί νά ἐξαφανισθοῦμε. Κανένα νόημα δέν θά εἶχε ἡ ζωή, κανένα σκοπό. Πολύ σωστά εἶπε ὁ π. Ἰουστῖνος Πόποβιτς, ὅτι δέν θά ἐπίστευε εἰς τόν Χριστόν, ἐάν ὁ Χριστός δέν εἶχε νικήσει τόν θάνατον».

Διαβάστε ολόκληρο το πολυτονικό κείμενο πατώντας εδώ